

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

De|| EXTREMA VNCTIO-||NE, ORDINE, ET MATRI-||MONIO.|| SINGVLIS LIBRIS
EX-||PLICATA.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

II. Probatur ex Scripturis, Vnctionem infirmorum esse Sacramentum
propriè dictum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54104](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54104)

Hos imitantur hæretici huius temporis. Lutherus in libro de captiuitate Babyl. cap. de Extrema vnctione, non reicit hunc ritum, tamen negat Sacramentum esse propriè dictum. Calvinus lib. 4. Instit. cap. 19. §. 18. 19. 20. & 21. & Kemnicus in 2. part. Examin. à pag. 1102. vsque ad 1135. non solum Sacramentum esse negant, sed etiam irrident more suo. Idem facit Melancthon in locis, tit. de Vnctione. Idem facit etiam Ioan. Brentius in Confess. Wirtemberg. cap. de Extrema vnctione, & Magdeburgenses Centur. 7. & sequentibus, cap. 6. de ritu visitationis infirmorum.

Ecclesia verò Catholica palàm affirmat, Vnctionem extremam Sacramentum esse verè ac propriè dictum. Id enim expressè habent Concil. Florent. in instructione Armenorum, & Trident. sessione 14. can. 1. de Extrema vnctione, & omnes Theologi, lib. 4. sentent. dist. 23. Potest autem hæc veritas tribus argumentis probari. PRIMÒ, ex Scripturis. SECUNDO, ex traditione Ecclesiastica. TERTIO, ex ratione.

CAPVT SECVNDVM.

Probatur ex Scripturis Vnctionem infirmorum esse Sacramentum propriè dictum.

QUOD attinet ad PRIMVM: duæ Scripturæ proferruntur ab omnibus, vna ex cap. 6. Marci, altera ex cap. 5. Iacobi.

DE PRIORE non omnes conueniunt, an cùm Apostoli vngebant oleo infirmos, & curabant; illa fuerit vnctio Sacramentalis, de qua nunc disputamus: an solum fuerit figura quadam, & adumbratio huius Sacramenti. Qui tenentur PRIOREM sententiam, vt Thom. Wald. loco citato, & Alphonus de Castro lib. de hæresibus, verbo Extrema vnctio, ea ratione ducuntur, quòd Beda, Theophyl. & Oecumenius in commentariis Marci, & Iac. videantur dicere eandem esse vnctionem, cuius fit mentio in vtroque loco. Sed profectò probabilior est sententia POSTERIOR, quæ est Ruardi in explicatione art. 11. & Iansenij in cap. 6. Marci, & Dominici à Soto. dist. 23. q. 1. art. 1. & aliorum. Et mihi certè eo etiam nomine gratior, quòd videam Lutherum, Calvinum, & Kem-

nitium

nitium locis citatis esse in priore opinione: existimant enim illi eandem esse vñctionem, Marc. 6. & Iac. 5.

Probo igitur breuiter sententiam posteriorem. PRIMO illa vñctio, qua utebantur Apostoli, referebatur solùm aut præcipuè ad curationem morbi corporalis, vt ex eo loco patet, vnde etiam sanabantur omnes, qui tum inungebantur: Sacramenta autem per se ad animam pertinent, ad corpus per accidens, aut certè secundariò.

Deinde SECUNDO, Apostoli eo tempore nondum erant sacerdotes: & quamuis potuerit Christus etiam per non sacerdotes Sacramenta conferre, tamen non est probabile eum hoc fecisse, nec legimus id vnquam factum in Sacramentis magis necessariis, vt in Sacramento Pœnitentiæ, vel Eucharistiæ. Neque obstat quod Apostoli baptizarunt, cùm nondum essent sacerdotes: nam non ita est de essentia Baptismi, vt minister sit sacerdos, sicut de essentia Vñctionis. Nam si laicus baptizet, etiam extra necessitatem, Baptismus est ratus: non autem est rata Vñctio, si laicus inungat. Quòd autem Apostoli nondum fuerint eo tempore sacerdotes, patet, quia facti fuerunt in vltima cœna, vt docet Concilium Tridentinum, sess. 22. cap. 1.

Accedit TERTIO, quòd Apostoli tunc promiscuè vngabant quoslibet ægrotos, vt cæcos, claudos, &c. at Sacramentum vñctionis, non datur nisi iis, qui decumbunt cum periculo vitæ, vt omnes concedunt.

Item QUARTO, Apostoli tunc cùm inungerent, non querebant, essentné baptizati, qui inungendi erant, & omninò probabile est multos ab eis inunctos, qui infideles erant; At certè sine Baptismo nihil profunt Sacramenta cetera, nec dari possunt aut debent non baptizatis sine peccato. Nec valet quod quidam obiiciunt, Cornelio datam Confirmationem ante Baptismum, Actor. 10. Deo videlicet in hac re dispensante. Nam Cornelius non habuit Sacramentum Confirmationis ante Baptismum, sed effectum Sacramenti Confirmationis ab ipso Deo immediatè sine Sacramento.

DENIQUE, Trident. Concil. sess. 14. can. 1. de Extrema vñctione, dicit hoc Sacramentum insinuatim Marci 6. Dicitur autem insinuari id, quod non expressè proponitur, sed adumbratur, & obscurè indicatur. Et hoc eodem modo intelli-

A A §

gendi

gendi sunt veteres, qui locum Marc. 6. coniungunt cum loco Iacob. 5. significant enim vno in loco iacta esse fundamenta eius Sacramenti, quod in altero loco expressè proponitur. Quemadmodum enim cum Matth. 19. & alibi Christus manus imponit, non dicimus tunc instituisse Sacramentum Confirmationis, aut Ordinationis, sed tamen agnoscimus adumbrationem quandam Sacramenti postea futuri: sic etiam quòd Dominus iusserit Apostolos oleo curare infirmos, & non alia aliqua re, intelligimus significatum esse, futurum fuisse aliquando tempus, vt oleum esset Sacramentum infirmorum.

Veniamus nunc ad ALTERVM locum. IACOBI 5. ita legimus: *Infirmatur quis in vobis? inducat presbyteros Ecclesie, & orent super eum, ungentes eum oleo in nomine Domini, & oratio fidei saluabit infirmum, & alleuabit eum Dominus, & si in peccatis sit, remittentur ei.* Hic habemus omnia, quæ ad Sacramenti essentiam requiruntur, videlicet symbolum externum, promissionem gratiæ, & diuinam institutionem: hæc enim tria, vt supra diximus in prima controuersia de Confirmatione, aduersarij requirunt. Symbolum externum est vñctio olei cum oratione fidei; promissio verò, alleuatio infirmi, & remissio peccatorum. Institutio autem colligitur ex hac tam constanti promissione Apostoli: neque enim Apostolus tam constanter, & absolutè id promitteret; nisi Dominus id instituisset, & mandasset. Itaque Apostolus Iacobus non instituit Sacramentum, sed hortatur ad illud suscipiendum quod à Domino nouerat institutum.

Quia verò Kemnitius in 2. parte Exam. pag. 41. & 42. requirit alia quinque, licet tria prædicta sint præcipua; ostendamus illa etiam reperiri in Vñctione extrema. Ille igitur PRIMO requirit præter tria prædicta, vt ritus mandatus sit in nouo Testamento; vt distinguatur à cæremoniis Testamenti veteris. Id verò hoc loco manifestè cernimus, cum consteret Iacobi epistolam esse librum Testamenti noui: & præterea talis ritus non fuerit in Testamento veteri.

SECUNDO requirit, vt ritus non ad breue tempus duret, sed perpetuus sit. Id quoque habemus in illis verbis: *Infirmatur quis in vobis.* inde enim colligimus tam diu duratum hunc ritum, quam diu in Ecclesia erunt ægroti.

TERTIO

TERTIO requirit, vt promissio gratiæ sit annexa, & quasi vestita symbolo, ita vt intelligatur dari gratia, cùm symbolum externum exhibetur, id quod Kemnitijs ponit contra Calvinistas, qui volunt Sacramenta esse symbola præteritæ, & iam olim acceptæ gratiæ. Id verò hoc loco habemus, vt patet, dicitur enim: *Vngentes eum in nomine Domini, & alleluabit eum Dominus, & si in peccatis fuerit, &c.* planè ad eum modum, quo dicitur de Baptismo, Marc. vlt. *Qui crediderit, & baptizatus fuerit, saluus erit.*

QUARTO requirit, vt illa promissio non sit cuiuslibet gratiæ, sed remissionis peccatorum: id verò expressè hîc habetur: *Si in peccatis fuerit, remittentur ei.*

QUINTO requirit, vt non sit tantùm promissio generalis, sed etiam applicetur in particulari ei, qui Sacramentum percipit. Et hoc etiam habemus; nam in particulari dicitur: *Vngentes eum, &c.*

CAPVT TERTIVM.

Refelluntur hæreticorum solutiones ad Scripturam citatam.

AD hoc argumentum quatuor solutiones ab hæreticis dari solent. PRIMÆ est, epistolam illam non esse Canonicam, nec à Spiritu Apostolico profectam. Ita Lutherus loco citato, cui assentitur Kemnitijs pag 113, vbi dicit hanc epistolam non esse tantæ auctoritatis, vt possit sine testimonijs Scripturæ Canonice, Sacramenta instituire. Et probat ex HERONYMO, qui annotauit in lib. de scriptoribus Ecclesiasticis in Iacobo, veteres iudicasse non esse epistolam illam à Iacobo Apostolo scriptam, & ex EVSEBIO lib. 3. hist. cap. 23. qui de illa sic ait: *Sciendum est vos vovete, id est, quod nota sit.*

At hæc PRIMÆ solutio est refugium miserorum. Nam omnes veteres, qui catalogos scripserunt sacrorum librorum, hanc epistolam cum ceteris numerarunt, vt patet ex Clemente can. vlt. Apostolorum, ex Innocentio I. epist. 3. & Gelasio I. in Concilio LXX. Episcoporum. ITEM ex Concilio Laodicensi, can. vlt. Carthaginensi III. can. 47. Florentino

tino